

„Hotel Alpská vyhlídka“ na Bučině povstal z ruin noci v jasně zářivý slunečný den...

IX.

Bučina, německy Buchwald, patřila svého času k nejnvýše položeným osadám na Šumavě, tisknoucí se k úbočí Stráže (1306 m), sama rozprostírající se o více jak sto metrů níže. Osada vznikla v 18. století, jak uvádějí historické prameny, kdy se do těchto míst vypravilo několik rodin svobodných sedláků z Javorné, tehdejší Zejbiše. Na Zejbiši bývala svého času svobodná „královácká rychta“. Bývalo jich na Šumavě celkem osm (Svatá Kateřina, Hamry, Hojsova Stráž, Javorná – Zejbiš, Zhůří, Stodůlky, Kochánov a Stachy). Královácké rychty měly své výsadní postavení a podléhaly přímo českému králi. Měly svá vymezená práva obdobná Chodům na Domažlicku, kde Šumava navazuje na pohoří Českého lesa. Rodiny se vydaly na Bučinu, aby zde vymýtily bujný prales kolem „Zlaté stezky“ spojující bavorský Pasov s našimi příhraničními městy Kvildou a Kašperskými Horami. Byla to jedna z tras „Zlaté stezky“ založené již za dob krále a císaře římského Karla IV. Ještě v dobách vzniku první Československé republiky minulého století, stále tvořila přeshraniční komunikaci spojující Finsterau s Kvildou. Vesnice mívala více jak tři sta padesát svých stálých obyvatel. O Bučině, jako o zaniklé obci napsala knihu Lenka Klímová a já později diskutoval s její babičkou Jiřinou, stejného příjmení v Sušici, která na Kvildě žila několik desetiletí s manželem. Ten dělal v této lokalitě hajného a Bučina spadala pod jeho pomyslná „ochranná a služební křídla“. Byly zde i tři známá pohostinská zařízení: „Hotel Fastner, hostinec „U Tyroláka“ a „Pešlova chata“, slovy minulé doby. Posledně jmenovaný objekt postavila rodina Pešlova ze Zadova, která měla předtím v nájmu i chatu Klubu Československých turistů (KČT) „U Pramenů Vltavy“, kde za dob války býval zajatecký tábor ruských důstojníků, kteří zde pod dozorem a za nelidských podmínek plnili jakési tajné poslání, o němž se dodnes mlčí a není nic známo... Sotva byl objekt Pešlovými na Bučině dostavěn, napochodovala sem německá armáda v rámci zabránění československého území. Rodina po předání klíčů starostovi opouští svůj majetek **napoprvé**. Vrátila se do Zadova, kde předtím hospodařila na jedné ze zdejších zemědělských usedlostí, kterou si František Pešl upravil ze zemědělského stavení na restauraci. Bučina byla také rodištěm zdejšího básníka a spisovatele Johanna Petera, který pocházel snad z rodiny předchozích svobodných sedláků, kteří se zde v minulosti usadili. Byl synem zdejšího rychtáře. Johannu Peterovi později nechal JUDr. František Talián zbudovat na Bučině pamětní desku i s citátem. Básník a spisovatel zemřel ve svých 77 letech ve Vimperku. Zdejší kraj byl protkán i dalšími významnými osobnostmi, které se připomínají podnes. Patří k nim i Andreas Hartauer, který jako milovník

hudby, pocházel ze Staré Huti a k němuž navěky patří zlidovělá píseň: „Tam v krásné Šumavě.“ Dalším je i Herbert Fastner, který ve své knize a básni „Na hranici“ se dotkl velikého stesku po domově, na který pohlížel zpoza Finsterau. Dalším básníkem své doby byl v blízkosti této lokality i Adalbert Stifter, ten se narodil v nedaleké Horní Plané. Je uváděn jako česko-rakouský malíř, spisovatel, básník a pedagog, mající v blízkosti Plešného jezera svůj pomník. Byl předchůdcem Karla Klostermanna. Adalbert Stifter však psal jen německy. Tak plynul čas ve spojitosti se zdejší šumavskou krajinou, jejím okolím, zdejšími umělci i hudebníky...

V květnu 1945 se do Pešlovy chaty nastěhovali Američané, kteří ji opustili až v říjnu 1946. Uplynula válka, ale její konec v roce 1945, nenastolil radost, štěstí a euforii z přežití těžkých válečných chvil. Přinesl jen novou nejistotu do zdejších domovů většiny německých obyvatel, kteří pak raději sami přešli státní hranici do blízkého Finsterau se živým i mrtvým inventářem, aby se vyhnuli násilnému vystěhování. V tom jediném měli více štěstí než ostatní ze vzdálenějšího okolí. Nebyl to však jen mnohokrát prezentovaný výmysl Čechů „Prezidentových dekretů Dr. Edvarda Beneše“, mělo to hlubší mezinárodní pozadí, o němž se moc mezi lidmi nemluví a snad ani neví. Po válce se na Bučinu vrátila i rodina Pešlů z nedalekého Zadova a v roce 1947 zde začala znova podnikat na svém majetku. František Pešl s manželkou později žili v Rakousku, kam raději utekli před zvůlí a příkořím. Na Bučině začala podnikat jejich dcera Bohumila s manželem Janem Kyznarem. V té době měli k dispozici 25 pokojů a chatu vytápěnou ústředním topením. Ani v tomto případě nemělo jejich podnikání dlouhého trvání. Ke slovu přišel „Vítězný únor“ roku 1948 a bylo jasno! Majetek jim byl vyvlastněn. Již **napodruhé** rodina Pešlů či spíše jejich nástupců Kyznarů opouští nedobrovolně svůj majetek, neboť zde vzniklo hraniční pásmo i pohraniční území stále se rozšiřující, kam byl vstup zakázán! Jan Kyznar byl zatčen a odsouzen na 10 let. V roce 1949 je Bohumila Kyznarová, rozená Pešlová z Bučiny vyhoštěna. Na místo finančáků převzali ochranu státní hranice příslušníci SNB vyčleněného Pohotovostního pluku 1, z kterého později vznikla Pohraniční stráž. Na státní hranici se začala budovat „Železná opona“ dvou rozdělených světů a po celé délce hranice to jiskřilo a bylo životu nebezpečno... To vše byl důsledek Jaltské konference (USA, Anglie, SSSR – roku 1943) o poválečném uspořádání světa a rozdělení sfér vlivu na osvobozených území od fašismu v Evropě po skončení války, o kterém se také moc nemluví. Stejně tak nezajímavé je, že název Sudety byl po válce zakázán v Československu vyhláškou a zrovna tak název „Podkarpatská Rus“ tištěnou normou.

Po roce 1948 až do počátku raných padesátých let zde začal převádět, oproti své předchozí utajované pašerácké profesi i Franz Kilián Nowotny, místní řezník ze Starých Hutí. Převáděl lidi, kteří se snažili dostat ven

z republiky, ale i zpátky. A rázem se u jeho jména objevila i přezdívka „Kilián - Král Šumavy“. Jeho přechody nepostrádaly dramatickosti a dokonce často byly doprovázeny střelbou, což v té době nebylo ničím výjimečným. Při jedné z přestřelek, kdy převáděl agenty „CIC“ kanálem 54 u Františkova dovnitř území Československa, byl zraněn a sotva se ze svého zranění uzdravil... Byl rád, že se dostal zpátky do Německa. Svůj život pak dožil v poklidu bavorského Röhrenbachu a přes hranice již nechodil. Později byl nemocen a spíše zapomenut, přesto se dožil věku 72 let. K obdobnému „Králi Šumavy“, patřil i Josef Hasil. Ten zemřel v těchto dnech ve věku 95 let v Chicagu v Americe. O více utajeném agentovi CIC a CIA, Václavu Dudovi, se mnoho nemluvilo, ale jeho 113 přechodů tam a zpátky přes státní hranici do Německa bylo úctyhodných. Nikdy se s ničím, zejména ne novinářům, o své činnosti nechlubil, ani v Americe ne. Zachoval se až do své smrti jako správný zpravodajský pracovník. Zahynul tragicky 7. 3. 2015, kdy ho ve věku 92 let přejelo auto u obchodního centra v Madeira Beach na Floridě, když byl nakupovat. Řidič z místa nehody ujel.

Vzpomenu i svého jmenovce Monsignora Karla Fořta, který k tomuto kraji měl velice blízko. Ve svém vyprávění v knize „Život voněl člověčinou“ v rozhovoru s Janem Paulasem uvedl: „Po vysvěcení knězem jsem se dostal na faru do Vimperka a strávil zde více jak dva roky svého života. Děkanem na faře byl Jaroslav Vochoc, kterému se povedl doslova husarský kousek, když byl perzekuován ohledně „Pastýřského listu“, sedl na motorku a vyrazil na Bučinu. V té době byla státní hranice již strážena příslušníky zvláštního útvaru SNB. Své stanoviště měli ve zdejším hotelu, byl zrovna čas oběda. Pravda občas jsme k nim zajížděli, když jsme to měli při cestě a předali jim doručovanou poštu nebo balíček, aby nemuseli jezdit dolů do civilizace, takže na zvuk naší motorky byli zvyklí. Nenechali se vyrušovat a v klidu pokračovali ve své polední siestě. Pan děkan však projel kolem a ještě přidal plyn, zastavil motorku až dole u závory. Praštil s ní do příkopu a závoru přeskočil jak mladík. Na druhé straně byli zrovna „empíci“ (MP) – Američané, dva černoši. Když se esenbáci dovtípili, co se stalo, a přiběhli k závoře, bylo již pozdě. Milý pan děkan byl v objetí dvou urostlých černochoů v uniformách, kterým zářil v obličeji bělavý a šťastný úsměv, že mají „kapitální úlovek“. Zpoza německé hranice pan děkan na české ochránce dokonce vyplázl rozpustile jazyk.“ Tehdejší páter Karel Fořt ke své osobě také sdělil: „Měl jsem obvodem přidělenou farnost na Kvildě, Horské Kvildě i Knížecích Pláních... Objížděl jsem je také na motorce. V té době jsme ve Vimperku na faře byli tři kněží, páter Bruno Adeé, který pocházel z Písku jako já, kde žili později i mí rodiče, neboť si tam na důchod postavili domeček. Brunovo otec byl v Písku ředitelem továrny na tabák. Druhým do party byl páter Miroslav Pavlů, já byl třetím v řadě uvedeného trojlístku. Všem napomohla událost, když v noci 10. července 1950 nám někdo házel kamínky na okno vimperské fary. Dole

stál příslušník SNB, kterého jsem znal, sloužil ještě jako četník u mého tatínka ve Skočicích. Byl celý vyděšený a šeptal: „Pane faráři, něco se kolem vás děje! Chtějí vás všechny tři spojit s vraždou, která se udála nedaleko od Vimperka, asi před měsícem, kde v zalesněném prostoru byly nalezeny dvě nahé mrtvoly s rozbitými obličejí.“ Poděkoval jsem mu a řekl, že se nějak zařídíme... Od něho to byl doslova hrdinský čin, kterého jsem si moc vážil. Rozpomněli jsme si, že se ve Vimperku o té vraždě dost mluvilo a snad i psalo. Do rána jsme z toho nespali, ještě se stačili naobědvat, aby vše vypadlo normálně. Když se i z pošty ozvala má další známá, co vyslechla rozhovor esenbáků a také sekretářka zdejšího církevního tajemníka, nezbývalo nám, než sednout na motorky a uhánět pryč! Zajeli k nejbližšímu kostelu (na Knížecí Pláně) a odtud se ke státní hranici již jen přeplazili terénem. Bylo to několik set metrů, které našim vylekaným dušičkám daly pořádně, co zabrat. Povedlo se! Ve Finsterau nás Američané umístili na faru a ráno pak převezli do Grafenau, kde jsme se setkali ve zdejší vile s dalšími uprchlíky. Každý den přiváděli nové a nové tváře, z nichž některé jsem znal ze svých kázáních...“ I druhou knihu mi Monsignore Karel Fořt daroval, proběhla mezi námi směnná transakce. Bylo to působivé dílo: „Cesta, pravda, život – Postila otce Karla“, ve které si velmi vážím jeho slov: „Svému vzácnému jmenovci s díkem za jeho jedinečnou poesii a za jeho lásku k Šumavě, přátelsky Karel Fořt“ i do něho vloženým „Mini evangeliem“, tyto slova mi můj jmenovec tenkrát napsal.

Léta plynula tak, jak je mnozí z nás ještě známe... Na dlouhou dobu Bučinu ovládla Pohraniční stráž, která zde dokonce měla svoji rotu, než se přesunula více do vnitrozemí, kdy na nedaleké Kvildě byl její prapor, nejdříve volarské a později sušické brigády Pohraniční stráže. Pak přišla „sametová revoluce“ na podzim roku 1989. Termínově nebyla vybrána náhodou, byl to „Den studentů“, a to byl ten správný čas... V rámci následných změn došlo i na restituce a rodina Bohumily Markové, vnučky Pešlových, na kterou bylo vše přepsáno, se **napotřetí** přihlásila ke svému majetku na Bučině, byť v té době z bývalé „Pešlovo chaty“ zbyla skoro již jen ruina. Chata jim byla v hrůzné podobě vydána v roce 1990. Nic však nešlo v normálních kolejích a překážek bylo nespočet. Takže vše nakonec završil zveřejněný inzerát ve vývěsce realitní kanceláře v Blatné a snad i v inzertní části tehdejších novin. Stálo zde: „Prodám pozemek bývalé „Pešlovo chaty“ na Bučině - Alpská vyhlídka (za milion korun.)“ Ve skutečnosti to byl již polorozpadlý objekt, avšak na krásném, úžasném místě, odkud je výhled do kraje a skutečně za jasného počasí jsou vidět Alpy, někdy i se zasněženými vrcholky hor.

Když se uvedenou informací dozvěděl od své manželky Jarmilky, JUDr. František Talián, nezaváhal ani minutu. Doslova běžel vše okamžitě vyřídit, aby byl mezi prvními! Bylo to místo, o kterém léta snil, a po

kterém, byť na dálku pošilhával, dokonce jednou i zpoza druhé strany, od Finsterau. Rád mnohým o tom vyprávěl... Bylo to v období normalizačního dění u nás, v roce 1977, kdy dostal devizový příslib a šel si tu Šumavu jako tramp prohlédnout z bavorské strany. Od nás mu mnohé jeho snahy, projít si Šumavu nevyšly, právě i díky Pohraniční stráž, která ho nikam nepustila. „Šel jsem až k závoře, kdy mne upozorňovali němečtí obyvatelé a starousedlíci z Finsteraua, abych byl opatrný, že mne tam mohou zastřelit Češi.“ Přesto šel. Zálibně vzhlížel k Bučině. Nejvíce byla vidět právě „Pešlova chata“ a jen malý kousek krajiny obehnaný dráty, plotem a zátaras. Říkával, „i štěkot, nejspíše služebních psů, bylo na druhé straně slyšet.“ A také říkával, „že tenkrát byla Šumava ještě Šumavou, prostě zelená!“ Na minulost, na začátky i o vztahu k Bučině František Talián nejdennokrát vzpomínal. „Vše šlo ráz naráz, slovo dalo slovo a obchod byl uskutečněn!“ František Talián byl muž činu, i když si vždy vše nechal řádně projít hlavou, než se rozhodl. Když se tak stalo, šel pak tvrdě za svým cílem. V době svých prvopočátečních podnikatelských začátků nebyl dost solventní, jak se později rozpomínal a musel si půjčit od maminky na rozjezd podnikání osmdesát tisíc korun, které sice pak hravě splatil. Často říkával nejenom své mamince: „Dluhy se musí platit“, i když peníze prý vrátit nechtěla. Byl majitel firmy „GNOSIS“ s. r. o. V podnikání nebyl sám, získal i bývalé Státní pedagogické nakladatelství, Kartografii, nakladatelství Libertas, Fortunu i tiskárnu. Když projekt nového hotelu ve vlastnictví JUDr. Františka Taliána dostal reálnější obrysy, měl častá jednání u Šumavského Národního parku ve Vimperku. Tam se také seznámil s Petrem Maškem, který se stal později doslova jeho pravou rukou a stali se z nich i přátelé... I Petr se zasní a zavzpomínal na místě samém, „Pravda, od Parku jsem odešel v roce 2006 k Františkovi a jsem u něho podnes, i když již nežije. Zemřel uprostřed své práce, kterou věnoval v poslední době, zejména Šumavě a všem objektům, které zde vlastnil. Zde na Šumavě byl velkým mecenášem a přispěvatelem obnovy liturgických symbolů, které byly rozesety, většinou v dezolátním stavu, po kraji.“ Pešlova chata se rozbourala až do základů a na nich vznikl nový objekt „Hotel Alpská vyhlídka“. Dalo to však mnoho námahy, při bourání i stavbě. Jeden z těch, co byl u všeho od počátku, je i současný zaměstnanec a správce zdejšího objektu na Bučině Zdeněk Roučka z Lipky. Rodákem je však ze vzdálenějšího Vacova. Jmenovaný vzpomněl i první zimní sezóny, kdy ještě hotel nebyl v provozu, ale topit se zde už muselo, takže se zde temperovalo a bez toho, aby došel na Bučinu, to prostě nešlo. „Tenkrát snad v jednom kuse sněžilo plných čtrnáct dnů. Nadílka sněhu požehnaná,“ dušoval se, „že zde mohlo být snad ke dvěma metrům sněhu. Dostat se tam a zpátky byla ukrutná námaha. Dnes to projede uzpůsobená rolba nebo fréza, ale tenkrát jsme ji k dispozici neměli a pořizovat novou nemělo cenu, to by byl balík,“ pousmál se. „Dnes s nimi chlapi brázdí Šumavu, dělají lyžařské stopy, upravují horský

terén i sjezdovky, když je třeba, ale tenkrát prstíkem bys škemral a těžko nějakou dohledal. Ještě, že při topení LTO, velká práce s ním nebyla, ale kontrolovat chod kotelny se musel," ukončil své vzpomínky. První velkou otevírací akcí byla oslava narozenin paní Bohumily Kyznarové, což bylo velkou symbolikou a zadostiučiněním potomkům rodiny Pešlů. Zahajovací proslov Františka Taliána uvedenou okolnost již jen připomenul ve všech těch anabázích, které potkaly i jeho při vyřizování stavebního povolení, ale povedlo se! Provoz byl zahájen v roce 2010. Mezi prvními významnými návštěvníky byl dne 31. srpna 2012 na Bučině i dnešní pan prezident Miloslav Zeman. Podpořil zde aktivity za zelenou Šumavu a odhalil „Památník šumavským lesům“, což je dotvrzeno i příslušnou fotografií. V té době o svém prezidentském křesle teprve nejspíše uvažoval. Těch dalších významných osobností na Bučině nebylo zase až tolik. Přesto zde jednu noc strávila na podzim roku 2017 i velvyslankyně Čínské lidové republiky paní Ma Keying, což je také stvrzeno fotografií. Je zde zachycena při zápisu do pamětní knihy společně s panem majitelem. Byli zde tenkrát přítomni i mnozí naši podnikatelé...

JUDr. František Talián je šumavský rodák, nebylo by správné ho nepřipomenout. Narodil se 7. března 1948 v Boubské, vzdálené od Vimperka pouhé dva kilometry. Vesnička je dnes součástí tohoto šumavského města tvárněného přilehlými úzkými uličkami vedoucími až na hrad a zámek, který se nad městem charakteristicky vyvyšuje a vytváří dominantu, do níž je na věky vtisknut kus nezapomenutelné romantiky, nevšednosti a úchvatnosti. Jeho rodina byla násilně vystěhována z místa jejich bydliště. Absolvoval průmyslovou školu v Písku. V roce 1968 nastoupil na práva a roku 1974 je ukončil na UK v Praze. Po studiích začal pracovat na legislativním odboru ministerstva zdravotnictví, odkud musel z politických důvodů odejít. Začal se živit překládáním knih pro děti. Pracoval i jako topič, uklízeč i jako knihovník. „V kotelně jsem topil a zatápěl soudruhům společně s profesorem Zdeňkem Jičínským," což často říkával a měl velikou radost, když se mnozí jeho posluchači nad jeho vyjádřením museli pozastavit a přemýšlet jak to vůbec myslel. Po „sametu“ se vrátil k právní praxi a zasedal v soudním senátu pro události 17. listopadu 1989. Stal se prezidentem České sekce IBBY – Společnosti přátel knihy pro mládež při UNESCO. Souběžně podnikal v oboru nakladatelství školních učebnic a na rodné Šumavě i v oboru hotelnictví a pohostinství. „Má první kniha, kterou jsem vydal ve dvou set tisícovém nákladu, mi vynesla pěkné peníze a já rozjel své další podnikání v tomto oboru s knihami.“ Co o něm není, až tolik známo je, že psal verše, které publikoval v měsíčníku „Divoké víno“. Se svými básněmi vystupoval i ve známé pražské kavárně Viola i v Památníku národního písemnictví. Pak se svojí aktivní pisatelskou činností na dlouhá léta ustal, aby na sklonku svého života vydal ještě tři poslední knihy: „Opožděná inventura, To jsem já a Jsem den a Ty jsi noc“. O této knize se zmíním

ještě později. Poslední léta žil a pracoval v Praze, ale vždy, kdykoliv se navodila řeč o jeho rodném kraji, stal se jeho urputným zastáncem. Vždy se považoval za Šumaváka! Byť v jednom ze svých vypravování zmínil, že jejich předci nejspíše pocházeli ze severní Itálie a do Čech dorazili s napoleonskými vojsky táhnoucími celým územím Evropy.... Z manželství má syna Tomáše. Jeho Jarmilka měla již při vstupu do nového svazku s ním své dítě, také syna. „V současné době do souhrnu majetku JUDr. Františka Taliána patří několik hotelů a penzionů na Šumavě, příkladně: „Nové Údolí – hotel „Ganea“, penzion „Klostermann“ na Nové Huti, penzion „Polka“ u Horní Vltavice, hájenka na Knížecích Plání, apartmány „U Krále Šumavy“ na Borové Ladě atd.“ sdělil Petr Mašek, aby ve své započaté řeči dále pokračoval. „Františkovo to bylo hobby rozšiřovat své teritorium a majetek. Co vydělal, ukládal do svých šumavských aktivit. Poslední akcí jeho malého šumavského impéria byla Strunzova pila na Kvildě. Zemřel dne 15. listopadu 2018,“ vsunul k předchozímu výčtu toto smutné sdělení, jakoby chtěl zamaskovat to, co se stalo tragédií Františkova života. Na chvíli se i zasmušil do svých vzpomínek. Pak Petr pokračoval. „Objekt je nebývale rozlehlý, do kterého padlo několik desítek milionů korun. Hrozně moc o pilu usiloval, neboť významem, zde budované zázemí nového hotelu i s lázněmi mělo doplňovat to, co na Kvildě nebylo a scházelo, jak často, František říkával.“ Bývalá pila posledního německého vlastníka Wenzela Strunze vyráběla stavební a rezonanční dřevo a byla po něm velká poptávka v zahraničí. Po válce byla pila vyvlastněna a vystřídal se na ní ne jeden národní správce. O jednom jsem psal v jedné ze svých knih. Byl válečným pilotem z Anglie a jeho jméno bylo František Famfule, pocházející z Písecka. Za naší minulé doby pila ještě běžela, i když nebyla tou nejlepší ukázkou tehdejšího kolektivního podnikání. Stala se dokonce místem, kde se natáčela známá trilogie úspěšného filmu s malým hercem Tomášem Holým (Na pytlácké stezce, Pod jezevčí skálou, Za trnkovým keřem), pro malé i velké. V těchto filmech si zahrál svou roli i pražský herec z nedaleké chalupy, která stojí blíž k Bučině, Jan Pohan. Dost často tvárnil postavy z vojenského, policejního nebo lesáckého prostředí, jakoby mu tyto role byly ušity na míru. Samozřejmě, že se objevil i ve známém Kalčíkově filmu „Král Šumavy“. Jeho pozdní herecká kariéra končila v nadmíru proslaveném televizním seriálovém zpracování „Policie Modrava“, režiséra Jaroslava Soukupa.

Dnešní šéfovou uvedeného hotelu na Bučině je tmavovlasá Jitka Žáková z Českých Budějovic. Začala zde pracovat v roce 2011, nejdříve jako číšnice. Zná to zde od píky. Pochází z učitelské rodiny a vystudovala hotelovku. Od osmnácti let pracuje v oboru, nejdříve na hotelu v Mariánských Lázních. Nerada o sobě mluví a tak se mnohé z ní musí doslova páčit. Ne, že by byla stydlivá, to rozhodně ne, ale prostě se jí nechce dávat sebe na obdiv, i když stydět se nemá za co. Je fešnou,

tmavovlasou a zdá se i příjemnou ženou. Dalším z personálu vás zaujme mladý šéfkuchař, který je nadmíru zdatný i se svými pomocníky. Vaří skutečně dobře i mnohé zdejší speciality. O ostatních číšnících a personálu mnoho říct nemohu, neboť jsem je poznal, až když jsme odcházeli. Prostě personál je sympatický a zdá se, že i dělný, úslužný a ochotný.

Dokonce jsem mluvil s předchozím bývalým vedoucím Liborem Herzou, který byl na Bučině od samého počátku, vlastně ještě jeden rok před zahájením provozu a vydržel zde až do července loňského roku 2018, kdy se rozhodl odejít. Rodina a děti v tomto případě musely jít stranou a to mu nejvíce vadilo. Řekl: „Byl jsem tam jak pes uvázaný u boudy, bez něhož se nic neobešlo. Rodina se mi rozpadla,“ dodal. Na Bučině pracoval více jak 8 let na hotelu a jeden rok navíc pro pana doktora. Říkal, „že to byla práce náročná, zejména z pohledu organizačního zajištění, aby vše klapalo, jak mělo...“ Zavzpomínal i na začátky „Hotelu na Alpské vyhlídce.“ „V prvopočátku nás zde bylo poskrovnu, pokud se týče personálu a mohu bez uzardění říct, že zásluhy na tomto objektu má bezesporu Zdeněk Roučka, člověk nadmíru šikovný na vše. Byl u zrodu, tedy spíše konce hotelu „Pešlovy chaty“ i při výstavbě současného nového objektu postaveného na jeho základech.“ „Pravda i já v minulosti vystřídal různé pohostinské objekty, vždyť v oboru dělám od svých 15 let i s vyučením a letos mi bylo padesát. Mou štací byl i „Hotel Tosch“, tady u nás na Kašperských Horách. Bylo to v době, kdy hotelu šéfoval jistý pan Jaroslav Reisinger. Odtud jsem odešel na Bučinu. Snad v roce 2012 napadlo za pár dní tolik sněhu, že jsme byli nešťastní, co budeme dělat. Zpočátku vše vyřešil právě již zmiňovaný Zdeněk Roučka, který zahájil kyvadlovou dopravu mezi Kvildou a Bučinou se sněžným skútrek, na kterém vozil jednotlivé nasmlouvané hosty i jejich zavazadla, neboť za ním tahal ještě přívěsný vozík. V tom samém roce jsme se dohodli, že zakoupíme nějakou starší rolbu a naskytla se nám příležitost v Krkonoších, která tam sloužila soukromníkově k dopravě hostů z lyžařského střediska k jeho chatě. Výhodou bylo, že byla upravená i na šířku vozovky k odhazování a protahování sněhu. Přesto to byl ze začátku očištěc, každou chvíli jsme leželi pod rolbou a cosi na ní montovali. I když se to nezdá jak je omšelá věkem, dodnes jezdí. Všechny mouchy jsme na ni se šikovnými ručičkami Zdeňka i díky mé maličkosti, vychytali. V období dalších zim nám pomáhali i místní z okolí, Tichota i Herbert Hones z Horské Kvildy. Přesto stěžejnost práce stále zůstávala na Zdeňkovi, i když i ze Šumavského národního parku nám pomáhali udržet cestu sjízdnou.“ Byla to i pro ně životně důležitá věc, zejména na jaře, kdy zde ještě ležel sníh. A ten na Bučině někdy opravdu leží, oproti jiným místům na Šumavě, dlouho. Pravda, dostupnost v zimě je zde trochu složitá, když se však zima vyvede podle lidských představ, je zde také nejnádhernější. Všude kolem udržované běžecké stopy i v sousedním bavorském Finsterau. „Dlužno však i poznamenat, že dnes je situace mnohem lepší, než při

našich začátcích. Nikdo nemusí mít strach, že by se na Bučinu v zimě nedostal či zůstal někde ve vánici na půl cesty opuštěn.“ Také se zde odehrávají svatby, v průměru tak kolem 6 – 7 ročně. „Oddávající k nám dojíždějí z Vimperka. V době, kdy jsem na Bučině pracoval, byl náš hotel přítomen i na různých cateringových akcích na Kvildě, například na „Den osvobození“, k čemuž nám posloužil i náš pracovní stan.“

Od všech těch předchozích událostí, blíž k dnešní době se pro Františka Taliána stal rok 2018 přelomovým a konečným. Veškeré aktivity v jeho tvorbě koncem roku rázem ustaly a přiblížily se v rozechvění ke svému závěru, v nárazovém napětí jeho spisovatelských aktivit. Blíž k nekonečnému tichu, které začal vyhledávat, oproti jeho bouřlivým mladickým i zralým létům, zformulované v jedné z jeho posledních básní, skutečně nazvané - „**Ticho**“

Po hlučné cestě světem
jsem se na jejím konci
naučil milovat ticho.
Já nevím, jak vy,
ale já, v úplné samotě bez zvuků
slyším střídavě svým vnitřním sluchem
šumění příboje, čírikání ptáků
a tikot hodin.

Celou knihou nevšední básnické sbírky „**Jsem den a Ty jsi noc**“ chtěl nejspíše František Talián vyjádřit své připodobení se ke dni a svou velkou odešlou lásku k noci. V personifikaci i ději samotném cítíte a můžete pozorovat sílu jeho psaného slova. Bylo to v době, kdy ho sžírala nejistota budoucnosti, toho, co přijde... Jeho nevšední a nadčasové poznání věcí příštích jen umocnilo projev poetičnosti a za to mu patří velký dík! Každý z nás však může sám v sobě najít i jiný úhel pohledu na věc i na samotného doktora práv, rodáka, mecenáše a milovníka Šumavy, a také především nevšedního umělce, a ať se to nezdá, citlivého člověka, který zůstal v podstatě opuštěn a sám.

František Talián měl svou vlastní představu, jak by měla Šumava vypadat jako celek, a tak nejméně jednou vyslovil svůj vlastní názor: „**Chybí tu dnes, ty samoty roztroušené po kraji i malé osady plné kouzla i vzájemné soudržnosti mezi osadníky, běžné, obyčejné louky, prostě to, co zde kdysi bývalo. Vedle v Bavorsku to stále existuje i se zemědělskými usedlostmi, statky a chalupami. U nás historie ustoupila nové době a tu minulost bych chtěl, tak trochu pro budoucnost zachránit.**“ Když občasně seděl v zamyšlení na Bučině s výhledem do kraje, vzpomínal i vyprávění svého otce, jak byl na zkušené v hotelu „Reif“, tehdy prý v jednom z největších na Šumavě, v Kunžvartu, dnešním Strážném. Přesněji v zaniklé obci Silnice, kde hotel kdysi stál. Jezdil s koňským povozem přes hranice do Freyungu pro pivo.

Sám sobě přiznával, že mu stěží věřil. Rozhlížeje se do dálav a širých prostor této jihovýchodní části Šumavy, ho napadaly i po létech stejné myšlenky: „Je to pravda? Je! Vždyť si mohu dnes rovnou dojít do Finsterau na jedno točené, ke své konkurenci,“ dodával sám k sobě. V tom svém rozjímání chlácholil i své vnitřní já. „Tohle je to místo, kde ti to Fanoušku půjde všechno samo, vždyť se tvá intuice a touhy ho mít naplnila. Vzpomenul i své milované Jarmilky, která se mu stále častěji vracela v jeho vzpomínkách. Napsal o tom i čtyřverší, **Jarmilce in memoriam**:

„Nedávno večer jsem uprostřed své bídy
nahlížel zvenčí na výroční sraz tvé třídy.
Každá z tvých spolužaček je stará a zvadlá.
Ty jediná zůstáváš napořád stále mladá.“

Často také František Talián vyprávěl o svém dědečkovi, který provozoval pohostinskou činnost, snad i proto, když se naskytla příležitost Bučinu koupit a postavit zde hotel měl absolutně jasno, že to chce! K tomu jen dodával: „Nemohu přece přerušit kontinuitu podnikání, když se dávno předtím o to samé snažili mí předci, i když jim živnost „bratři komunisti“ zkonfiskovali v osmačtyřicátém. To opravdu nemohu.“ Na závěr naší jedné neplánované návštěvy s Petrem Maškem na „Hotel Alpská vyhlídka“ nás jen utvrdila slova Zdeňka Roučky, správce zdejšího zařízení, že tu bude hotel již navěky, kdy pronesl: „Při bourání i stavbě nás zde byla celá parta zapálených, kteří si to považovali za svou čest být zde přítom, být dobré věci nápomocni. Pracovali jsme zde s nadějí, že stavba vydrží více než jednu generaci a bude sem lákat turisty i hosty, neboť prostředí i hotel je nádherný a zdejší dříve utajovaná příroda bývala a je neskutečně krásná, nevšední, ale i někdy traumatizující, i když čas velice rychle zahlazuje rány na přírodě samé páchané. Jen rány v lidských srdcích se hojí velmi, velmi pomalu, pomaleji než v přírodě. Najdou se zde i místa netknutá všemi těmi kůrovcovými pohromami, úžasná zákoutí, která vás nenechají zapomenout na všechnu tu krásu, co jste předtím viděli, byť svého času zde v blízkosti, zejména u pramenů Vltavy po řádění kůrovce, bylo mnohé i k pláči. Pouhými slovy, byť sebekrásnějšími a úchvatnými se prostě vše vypočítat a narovnat nedá. To si musí každý zažít sám, sám na vlastní kůži a srovnat si vše v sobě.“ Lze jen dodat, že úchvatnost místa při pohledu na alpský horizont při jasném počasí to jenom opodstatněně potvrzuje tak, že za čas se sem opět touží – člověk - vrátit.